

Sygn. akt V CSK 290/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku H. P.
przy uczestnictwie R. P.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego we W.
z dnia 10 grudnia 2014 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy we W., po rozpoznaniu apelacji uczestnika, zmienił postanowienie Sądu Rejonowego we W. z dnia 10 stycznia 2014 r. przez zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika dalszej kwoty 41 903,13 zł tytułem dopłaty, która powinna być zapłacona w terminie sześciu miesięcy od dnia prawomocności postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia, a w pozostałym zakresie oddalił apelację.

Uczestnik w skardze kasacyjnej zakwestionował to postanowienie w całości, wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczył na kwotę 361 849,94 zł, domagał się uchylenia go w całości oraz uchylenia postanowienia Sądu Rejonowego i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej jako pisma procesowego uzależnione jest od zachowania przez skarżącego wymaganej co do niej konstrukcji oraz przepisanej formy. Ustawowo określone wymagania każdej skargi kasacyjnej, wskazane w art. 398⁴ k.p.c., stanowią jej elementy konstrukcyjne i sprawiają, że skarga ta jest środkiem prawnym bardzo sformalizowanym. Niezachowanie tych wymagań powoduje, stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c., odrzucenie skargi kasacyjnej bez wzywania do uzupełnienia jej braków, czy też poprawienia błędów; są to bowiem wady nieusuwalne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., V CSK 436/07; z dnia 4 lipca 2008 r., I CZ 43/08; z dnia 15 czerwca 2012 r., II CSK 641/11; z dnia 5 marca 2015 r., V CZ 127/14, niepublikowane).

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., pierwszym wymaganiem konstrukcyjnym skargi kasacyjnej jest oznaczenie orzeczenia, od którego jest ona wniesiona oraz wskazanie zakresu zaskarżenia. Określenie przedmiotu i zakresu zaskarżenia wyznacza granice rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, którymi Sąd Najwyższy jest związany. Skarżący może dokonać oznaczenia zakresu zaskarżenia w dowolny sposób, z tym zastrzeżeniem, że powinno ono być precyzyjne i nie budzić wątpliwości, co do granic, w jakich kwestionowane jest zaskarżone orzeczenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia

2010 r., I CZ 150/10; z dnia 13 stycznia 2012 r., I CSK 210/11; z dnia 15 czerwca 2012 r., II CSK 641/11, niepublikowane). Ma to istotne znaczenie nie tylko dla skarżącego, ale i dla jego przeciwników procesowych.

Skarżący wskazał w skardze kasacyjnej jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 361 949,84 zł, taką samą jak w apelacji, chociaż Sąd Okręgowy zasądził na jego rzecz dalszą kwotę 41 903,13 zł tytułem udziału w majątku wspólnym. Nie wyjaśnił jednak jakiego interesu prawnego, którego ochrony się domaga, dotyczy ta wartość.

Nie został określony przez uczestnika, w wymagany art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. sposób, zakres zaskarżenia. Skarga została skierowana nie tylko przeciwko części niekorzystnej postanowienia. Nie było podstaw do przyjęcia, że zamiarem uczestnika było zakwestionowanie postanowienia jedynie w części niekorzystnej dla niego. Odtworzenie woli uczestnika w tym zakresie nasuwa wątpliwości, których nie można usunąć, nawet poprzez zestawienie wskazanych granic zaskarżenia z wartością jego przedmiotu, jak też z wnioskiem obejmującym uchylenie w całości postanowień Sądów obu instancji, w sytuacji częściowego zaskarżenia postanowienia Sądu pierwszej instancji. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie może dokonywać wykładni sformułowań zawartych w skardze kasacyjnej, w sposób korzystny dla skarżącego, w tym także domyslać się podstaw i przyczyn wskazania konkretnej kwoty jako wartości przedmiotu zaskarżenia. Wniosek skarżącego musi być niewątpliwy, za czym przemawia nadanie mu charakteru konstrukcyjnego elementu skargi. Oznacza to, że ani sąd, ani strony nie mogą być zdane na jakąkolwiek interpretację sformułowanych wniosków, których treść nie zawsze musi prowadzić do jednoznacznych konkluzji, zwłaszcza w sytuacji, gdy sąd drugiej instancji uwzględnił częściowo apelację.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady wskazanej w art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.